Година I. СЛИВЕНЪ, 22 Май 1899 г. Брой 15 и 16.

В. „Република“ излазя всѣка Сѫбота

Абонамента на „Република“ е въ прѣдплата.

За България:
за 3 мѣсеца 1 левъ
„ 6 „ 2 „
„ 1 година 4 „

За Странство:
за 6 мѣсеца 3 лева
„ 1 година 6 „

Абонираньето става направо въ администрацията и при всички телегр.-пощ. станции или при **мѣстнитѣ настоятели** и се смѣта винаги отъ началото на мѣсеца.

Неплатени писма не се приематъ.
Рѫкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТѢ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ:

За единъ редъ гармондъ на IV стр. 15 ст. за пръвъ пѫть и по 10 ст. на всѣки послѣдуѫщъ.

За обявленията на I стр. — съ особно споразумѣние

Сѫдеб. пристави плащатъ по 2 ст. на дума.

Всичко, що се отнася до редакцията и администрацията се испраща на адресъ: **Редакция в. „Република“ — Сливенъ.**

Порѫчки, непридружени съ стойностьта имъ, оставатъ безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

* Всичко за народа и всичко чрѣзъ народа *

Настоящитѣ броеве отъ „Република“ изпращаме само на платилитѣ за първото или второто тримѣсечия и на всички познати.

По причина на екскурзията съ увеселителния тренъ до Бургазъ, вѣстника ни закѫснѣ, та днесь изпращаме на г. г. абонатитѣ си два броя изведнажъ.

Администрацията.

Изъ сбирката „Юнашки пѣсни“

На смъртьта на
Васа Пелагичъ

„Истина и правда у оковима“...

....Умрѣ! — Загина! Затвори очитѣ!...
За винаги! — едничкия ти синъ,
Сърбио, кой теглата и бѣдитѣ
Понасяше, катъ нѣкой исполинъ;
Кой зарадъ тебъ, Сърбио! си душата
Отдаде... — въ Пожарѐвацкий затворъ!
И самъ катъ свѣщь угасна въ тъмнината
Тебъ за доброто — и за твой укоръ! —

Защо най-славния ти мѫжъ забрави
Така, въ тѣзи хладни четири стѣни?
Защо го отъ тамо не избави,
Като срутеше всичко въ съсипни?
Защо? — Защо, ти! своя братъ остави,
Илъ по-добрѣ, любящий те баща,
Той да умрѣ отъ синове лукави —
И пакъ съ благословия на уста....

О, славний Васа, примѣрний бащице!
Поклонъ прѣдъ твоя лобъ свѣщенъ, поклонъ....
И ти, Сърбио! — ядна мѫченице,
Вдигни въ сърдцето си за него тронъ;
И нека той като звѣзда въ небето
Да бѫде въ мрачнитѣ ти тежки дни,
И нека той да бѫде фаръ въ морето
На твойтѣ милиони испитни.

Та вѣрата да те не пустне, майко,
Че день ще дойде, тоя день великъ, —
Кога и ти ще задобрувашъ, майко!...
Защото ти роди тозъ сяенъ ликъ,
Кой се бори, страда и пакъ за тебе
Умрѣ съ усмивка, че за тебе мрѣ,
Кой те люби и повече отъ себе,
Догдѣ кръвьта му да тече вечъ спрѣ. —

Но ти разбра ли го, а сестро клета,
Ти чу ли неговия башинъ гласъ,
Ти чу ли какъ въ тъмницата проклета
Той тебе призова и въ сетний часъ;
Па тъй издъхна... слѣдъ шейсеть години
Страданя, заточеня и борби,
Слѣдъ цѣлъ животъ отъ смѣлости, върлини,
Катъ знамето въ рѫцѣтѣ ти заби...

Душители! — Съ туй знаме ний борбата
Ще продължимъ, ще хвъркаме напрѣдъ,
Догдѣто не разбиеме вратата
На всичкитѣ зандани въ цѣлий свѣтъ;
И до като не отмъстимъ за тия,
Що морите, — за нашитѣ борци!
Додѣто не прѣвиемъ вашта шия
И смѣтка искаме отъ васъ, глупци! —

Напрѣдъ! — Юнаци и борци безстрашни,
Че краятъ иде на тозъ кървавъ вѣкъ,
Когато ний, разгнѣвени — та страшни,
Ще ревнемъ, загърмимъ отъ брѣгъ на брѣгъ...
Тъй вашто име вѣчно ще живѣе,
Тъй ваший мѫченически вѣнецъ
Не ще увѣхне и за васъ ще пѣе
Юнашки пѣсни мощния пѣвецъ.

Genève, Janvier. **И. Д.**

Сливенъ, 22 Май 1899 год.

На 16 того е била открита извънредната сесия на на новото Народно Събрание. Както вече имахме случая да кажемъ, тая извънредна сесия ще бѫде отъ грамадно значение за българския народъ. Въ нея ще има да се рѣши, дали той трѣбва да заживѣе самостоятеленъ економически и политически животъ, като се отърве отъ ноктитѣ на едни ненаситни, експлоататорски банки, които иматъ таинствени свързки съ двореца, или ще трѣбва, за угодата на тоя дворецъ, и на дворцовитѣ министри, да се върже за краката и да се прѣдаде като економически, а въ недалеко бѫдѫще и политически робъ на австрийскитѣ гешевтари. Това ще стане ясно въ нѣколко дена, та не е нуждно да се пророкува. Ако гледаме пропорцията на опозиционнитѣ депутати спрѣмо правителственитѣ, ако, отъ друга страна, вземемъ подъ съображение настроението на значителна часть отъ правителственитѣ депутати, или тъй нарѣченитѣ независими либерали, като притуримъ на туй и общото настроение въ народа противъ новитѣ договори, които сѫ понеизносни отъ старитѣ, можемъ да прѣдскажемъ съ 80% шансъ, че новитѣ договори ще пропаднѫтъ. Но, отъ друга страна, има признаци, отъ които се вижда, че настоящето правителство е рѣшено да отиде до крайность, но да прокара сдѣлката на Начовича и да се закрѣпи на власть. А щомъ правителството има упоритата идея да се опозори окончателно и веднъжъ за всѣкога, вмѣсто да се рехабилитира отъ грозното си минѫло, то, не ще и дума, има на разположение много срѣдства за това. Първото срѣдство е, да касира едно достатъчно число опозиционни депутати, подъ всѣкакви благовидни прѣдлози, и съ това да намали числото на опозицията до безопасность. Второто срѣдство е, да избере за прѣдсѣдатель на събранието человѣкъ безъ всѣкаква съвѣсть и срамъ, като Янкулова, напримѣръ, готовъ да мига, когато го плюѭтъ, и да вика „болшинство“, когато нѣма въ сѫщность такова. Третьото срѣдство е, . . . Но впрочемъ, нѣма нужда отъ третьо, когато само едно отъ горнитѣ е достатъчно за цѣльта на едно насилническо правителство.

Има слухове, че г. Радославовъ не държалъ твърдѣ много за новитѣ договори и че тѣ били защищавани много само отъ г. г. Грековъ, Начовичъ, Теневъ и още нѣкой и други министъръ съ по-интимно дворцово благоволѣние. До колко тия слухове сѫ вѣрни, ще покаже близкото бѫдѫще. Впрочемъ, може би вѣстникътъ ни ще бѫде още подъ печатъ, когато телеграфътъ ще ни донесе фаталната новина за приеманьето на договоритѣ и окончателното опозоряванье на либералитѣ, тъй като въ контракта е прѣдвидено деньтъ 20 Май като краенъ срокъ за удобрението и обнародваньето на сдѣлката. Ний, обаче, не вѣрваме, че г. Радославовъ е отъ тия самостоятелни български държавни мѫже, които могѫтъ да ритатъ противъ ръжена, когато отечественитѣ интереси или достоинството на партията изискватъ това. При всичко, че има болшинство въ камарата, макаръ дори и да се споразумѣе съ нѣкоя политическа група за образуванье на ново министерство, той знае твърдѣ хубаво, че никаква конституционна сила нѣма да може да го закрѣпи на власть, ако въ двореца, не дай Боже, го погледнѫтъ на криво или му дадѫтъ да разбере, че и безъ него може. Пъкъ да се залови на нова опозиционна борба, макаръ и при най-благоприятни за него условия, това, както се вижда, трѣбва да е твърдѣ мѫчно за г. Радославова сега, когато слѣдъ толкозъ години на сухоѣжбина едвамъ сполучи да се докопа до сладката власть.

При една по-голѣма доблѣсть, г. Радославовъ би могълъ да изиграе една завидна самостоятелна роля въ тѣзи трудни

за България врѣмена. Пропаданьето на съсипателнитѣ договори зависи отъ него. Неговитѣ партизани съставляватъ болшинството въ събранието и ако на това болшинство се внуши, че паданьето на договоритѣ е паданье на кабинета Грековъ, но отъ друга страна голѣма нравствена печалба за радославиститѣ, то България ще бѫде избавена едноврѣменно и отъ едни гешефтарски договори и отъ едно дворцово министерство. Какво може да настѫпи при едно подобно повѣдение? Или ще се повѣри управлението на страната на министерството изъ болшинството въ събранието, въ тоя случай радослависти, или, ако князътъ поиска пакъ да се подиграе съ конституцията и повѣри управлението въ рѫцѣтѣ на хора безъ никаква партия, ще трѣбва да се разпустне наново камарата, игра колкото опасна, толкова и съ неизвѣстни резултати. Въ първия случай, радославиститѣ ще се явѫтъ като самостоятелна конституционна сила, способна да диктува и на двореца, и едва ли г. Радославовъ може да желае по-добра перспектива. Въ втория случай, опозиционната борба на г. Радославова безсъмнѣно ще успѣе да вкара въ новата камара достатъчно число свои хора, които въ съгласие съ другата опозиция да докаратъ управлението на всѣко друго правителство невъзможно. А и въ двата случая, нравствената печалба за радославиститѣ ще бѫде голѣма.

Но тъй като не е г. Радославовъ человѣкътъ, който обича да цѣни нравственитѣ печалби и да жертва за тѣхъ материалнитѣ, то навѣрно България ще бѫде отдадена въ наемъ на австрийскитѣ банкери чрѣзъ всички парламентарни насилия и шарлатании, защото . . . . тъй го иска дворецътъ.

Войската и военнитѣ

Седма точка отъ нашата програма гласи: *„Намаление врѣмето на военната служба, прѣмахване на казарменната система и унищожение на всички закони и наредби, които даватъ на военнитѣ срѣдства и привилегии на особенна каста“.*

Когато стане дума за военнитѣ и за войската у насъ, то или ще се напада безъ разборъ всичко у тѣхъ, само защото е военно, или ще се прѣвъзнася всичко подъ прѣдлогъ, че имаме велики исторически задачи да рѣшаваме и слѣдователно „не трѣбва да бутаме войската“. Има едни хора, които считатъ за бабаитлъкъ да нападатъ всичко военно, а други пъкъ, — за светотатство да се направи и най-малката критика.

Трѣбва да се погледне малко по-трѣзво на въпроса.

Никой не отказва, че войската е нужна за една държава въ днешнитѣ врѣмена и че тъзи войска трѣбва да бѫде поставена на такива основи, щото да защити отечеството при трудни обстоятелства. Никой не отказва, че ний, българитѣ, сме поставени въ такова географическо и политическо положение, че нашата войска ще трѣбва да играе особено трудна роля. Наистина, има нѣкои, които мислѭтъ, че нашата войска нѣма и не може да играе никаква роля на Балканския полуостровъ при разрѣшението на източния въпросъ, и че за това трѣбва да се облѣгаме само на руската войска, но това мнѣние е толкова нелѣпо, че не заслужва оборванье. И тъй, войска ни е нужна и при това войска добрѣ обучена и уредена; но туй нищо не доказва противъ нашитѣ искания, които цитирахме начело на тая статия. Ний искаме намаление на врѣмето прѣзъ което се учи военната служба, защото по най-очевиднитѣ данни се доказва, че военното изкуство може да се усвои прѣвъзходно и отъ най-затѫпения селянинъ въ единъ не по-голѣмъ срокъ отъ 6 мѣсеца. За да може това изкуство да се втълпи добрѣ въ паметьта много по-рационално да се свикватъ войницитѣ всѣка година, сетнѣ всѣки двѣ или три години на нѣколко дневно обучение (подиръ като сѫ изкарали шестѣхъ си мѣсеца), отколкото да ги държѫтъ, както сега цѣли двѣ или три години до пълно оскотяванье и сетнѣ прѣзъ цѣли години да не ги викатъ никакъ. Знаиме, че ще ни се възрази, че материалътъ, който се прѣдава сега на войницитѣ, не може се усвои за 6 мѣсеца. Това е вѣрно, само донейдѣ и то за по-тѫпитѣ войници, но трѣбва да се вземе прѣдъ видъ и туй, че по-голѣмата часть отъ тоя материалъ е излишенъ и се прѣподава само за нуждитѣ на казармения животъ или на военния салтанатлъкъ, а не за нуждитѣ на чистото военно изкуство. Вземите, напримѣръ, почти цѣлото словесно учение, което толкова врѣме отнима на войницитѣ и толкова трудъ задава на бѣднитѣ селяни; ако ве изхвърли или съкрати значително, колко ще облегчи военната служба! Така щото ний смѣло твърдимъ, че съ шесть мѣсечно обучение нашата войска нѣма да бѫде по-малко добрѣ обучена, даже, напротивъ, по-добрѣ ще се обучи, ако се въведе и да се прѣповтаря нѣколко години наредъ всѣка година по нѣколко дена сѫщото учение.

Прѣмахванието на казармения животъ сѫщо тъй не е въ ущърбъ на добрата войскова организация, а е даже въ полза. Казармата убива всѣки ентусиязъмъ, всѣко патриотическо чувство, всѣка благородна мисъль. Тя оставя въ душата неизгладими впечатления отъ грубость и безчеловѣчие, дълбоки чувства отъ умраза къмъ военнитѣ и отвращение къмъ военното изкуство. Недѣйте говори за патриотизъмъ на войника, който е търпѣлъ двѣ или три години въ казармения адъ! Той ще върви по команда, дѣто му заповѣдатъ, но при пръвъ удобенъ моментъ ще покаже всичката злоба, която кипи въ гърдитѣ му противъ неговитѣ казармени мѫчители, и липсата отъ всѣкакво патриотическо увлѣчение. Казармата прѣобръща человѣка на скотъ, на безсловесно животно, убива всѣко достоинство и честолюбие въ него и поражда чувства на отмъщение и ненависть. Колкото за дисциплината, за която наймного говорѭтъ военнитѣ, когато защищаватъ казармения животъ, то нимà тя не се втълпява въ ума при самото военно обучение, та е нуждно и на всѣка крачка сетнѣ въ казармата да се втълпява съ гру-

ПОДЛИСТНИКЪ

Борбата за свободата на съвѣстьта.

отъ

Професоръ Д-ръ **Албертъ Хаукъ**

Свобода на съвѣстьта. Всѣки употрѣбява тази дума. Всѣки я употрѣбява като една готова формула, чието съдържание на всички е познато и съ която всички свързватъ едни и сѫщи прѣдставления. Какво е обаче съдържанието на тази формула?

Противното на свободата е насилието. Человѣкъ може да бѫде принуденъ тъй или инакъ да дѣйствува, това или онова да направи, туй или онова да прѣтърпи, тъй или инакъ да пострада. Може ли обаче да бѫде принуденъ тъй или инакъ да мисли и да чувствува, да чувствува веднъжъ радость, другъ пѫть отвращение? Ясно е на пръвъ погледъ, че на всичкитѣ тѣзи въпроси ще се отговори отрицателно. Тамъ, гдѣто почва мисъльта, чувството, усѣщанието, тамъ принуждението е невъзможно. Цѣлия душевенъ животъ е недостѫпенъ за него; както не може да се хване съ рѫцѣ, тъй не може той и да бѫде изложенъ на насилието: *душата е свободна.* Нъ съ това за свободата на человѣка не е спечелено още много нѣщо, защото насилието може да настѫпи тутакси, когато туй, което испълва душата, се прояви въ външния свѣтъ. Ясно е, че никаква земна сила не може да изнасили мисъльта; нъ когато мисъльта се облѣче въ думи, тогава тя е изложена на насилие може, слѣдов., да се забрани свободното слово, да се прогони, да се накаже, а съ това да се принуди да се повърне въ невидимия свѣтъ на мисъльта. Желанието и волята не могѫтъ да бѫдѫтъ насилени отъ никаква земна сила. Нъ когато волята се прояви въ дѣло, тогава се дава възможность да се покаже принуждението, да се възпрепятства на дѣлото, догдѣ то не е извършено, да се задържи до като не е минѫло или чрѣзъ заплашване отъ страна на принуждението да му се отнеме всѣкаква възможность да се прояви. Тогава това, което человѣкъ чувствува, че е насочено къмъ неговата душа да ѝ прѣпятствува и да я свързва е *принуждениито.*

А какъ стои сега въпроса съ свободата на съвѣстьта и нейното принуждение?

Не му е мѣстото тука да се распростираме въ изслѣдване върху сѫществото на съвѣстьта. То може да бѫде тъй или инакъ обяснено, обаче сѫществува въ вѫтрѣшния душевенъ миръ на человѣка като нравственно прѣдписание, което дѣйствува било като потикъ или пъкъ като прѣграда въ неговитѣ дѣла. Понеже изобщо душевния животъ на человѣка въсприема непрѣкѫснато въздѣйствия отъ външния свѣтъ, то и съвѣстьта може да бѫде изложена на всевъзможни влияния: може да се притѫпи и изостри —споредъ душевната атмосфера, въ която се намира человѣкъ, може да се помрачи или прѣчисти —споредъ нравственнитѣ срѣдства, въ които той се движи; нъ съвършенно недостѫпна е тя за принуждението: както не може да се принуди окото да види синето като червено тъй и съвѣстьта не може да се принуди да удобри онова, което тя, като лошо, отхвърля; тя може да се заблуждава, нъ винѫги неопровержими (аподиктични) сѫ нейнитѣ прѣсѫди.

И тъй, да ли е свободна съвѣстьта? Нейната свобода е безвъзвратно свързана съ нейното сѫществувание. Нъ тази свобода на съвѣстьта не ни задоволява; а и никой не мисли за нея, когато говори за това. Напротивъ, когато говоримъ за свободата на съвѣстьта, ний разбираме че прѣходътъ отъ сферата на вѫтрѣшния животъ въ сферата на дѣйствията, трѣбва да става незадържано и безпрѣпятственно. Този, който изисква свобода на съвѣстьта, той желае, съгласно своята съвѣсть безпрѣпятственно да говори и обсѫжда, да дѣйствува или да не дѣйствува. При това господствующето езиковно употрѣбение ограничава проявленията на съвѣстьта,—за което се мисли при думата „свобода на съвѣстьта“ — освѣнъ това и върху религиозни дѣйствия. Свобода на съвѣстьта не е слѣдов. свободата тъй или инакъ да се вѣрва— такава свобода не може да бѫде никому отъ никого отнета — а *свободата да признаешъ своята вѣра, да ѭ възгласишъ, да ѭ проявишъ, а още повече свободата да се съберешъ въ тайно общество съ другари отъ сѫщата вѣра,* — такава свобода, която макарь и да срѣща нѣкакви прѣпятствия, нъ се ползува съ покровителството на законитѣ — това изисква свободата на съвѣстьта.

Намъ се чини, че нѣма нищо по естествено отъ това да се признае правото на свободата на съвѣстьта. Но като хвърлимъ единъ погледъ върху дългото развитие на человѣческия родъ, ще видимъ, че идеята за свободата на съвѣстьта е твърдѣ нова мисъль, много нò-нова отъ идеята за гражданската и политическата свобода; тя е толкова стара, колкото е старо и христичнството. И ако си прѣдставимъ развитието на християнството, ще забѣлѣжимъ, че правото за свободата на съвѣстьта се е припознало твърдѣ кѫсно; то е станѫло господствующе право едва въ течение на нашия вѣкъ; прѣзъ всичкото нò-равно врѣме отъ тази дата се води

бостите на старшиите и фелдфебелите? Никой не е противъ строгата дисциплина при обучението, но щомъ се свърши то,— и нека всѣки се разотиде като свободенъ человѣкъ и се разпореди съ свободното си врѣме, както намѣри за добрѣ.

Ний нѣма да говоримъ тука за разнитѣ реформи, които могѫтъ да се въведѫтъ въ туй отношение. Достатъчно е да посочимъ като примѣръ Швейцария, на която войската е прѣвъзходно обучена, и да спомененъ постепенното въвеждане на народна милиция, на обучение въ училищата и пр. Всичко туй може да се приспособи на българска почва съ малки едни измѣнения.

Относително унищожението на всички наредби и закони, които отдѣлятъ военнитѣ отъ останѫлитѣ граждани, нуждно ли е да говоримъ дълго и широко? Което казахме за духовенството, отнася се и за военнитѣ: общи закони, общи сѫдилища, общо правосѫдие. Ако военната дисциплина изисква нѣкои по-голѣми строгости, туй може да се прѣдвиди въ общитѣ закони на общо основание. Ний вече имаме доста случаи да знайме какво нѣщо е военно правосѫдие: за открадване на една връвь войникътъ отива съ години строгъ затворъ, а за прѣдумишлено убиване на человѣкъ офицеръ се наказва само съ 6 мѣсеца затворъ! Цѣла ирония на правосѫдието.

Военнитѣ се сърдѫтъ често, че цивилнитѣ ги гледали на криво, все ги осѫждали и пр. Ако тѣ стояхѫ на общата основа, на която стоѭтъ всички чиновници на държавата, то никой не щѣше нищо да имъ казва. Щомъ войската е необходима, то и военнитѣ извършватъ една необходима държавна функция и никой нѣма за какво да ги критикува. Но тука работата е съвсѣмъ друго-яче. Военнитѣ не се смѣтатъ като обикновени държавни чиновници, а като особена привилегирована каста, която трѣбва да командува и да налага своитѣ грубости, произволи и капризи надъ останѫлитѣ български граждани, а тия безропотно да имъ плащатъ тлъститѣ плати и да имъ се удивляватъ. При такова едно поведение тѣ напълно си заслужватъ кривото гледанье, съ което цивилнитѣ все повече и повече ги посрѣщатъ на всѣкѫдѣ.

Туй, което искаме ний сега за сега, не е унищожението на войската и военнитѣ, още необходими, а тѣхното поставянье на по-человѣчески, демократически и разумни основи. Военнитѣ трѣбва да разберѫтъ, че тѣ сѫ чада на народа и чиновници на народа, а не особена привилигирована каста, която трѣбва да се кача възъ гърба на народа и да го яха и смучи по кефа си, а още по-малко да бѫде орѫдие на дворцитѣ за подтискване на народнитѣ движения и желания.

Вѫтрѣшенъ прѣгледъ

Официозитѣ обнародватъ вече двата договора съ банкитѣ и съ източнитѣ желѣзници. Самиятъ фактъ, че до сега тия договори се държахѫ въ тайна, при всичкото настояване на опозицията да се обнародватъ, даваше да се прѣдполага, че тѣ не сѫ цвѣте за мирисанье. И дѣйствително, като ги чете човѣкъ, двоуми се на кое повече да се очудва: на дълбоката гешефтарска хитрость на австрийскитѣ експлоататори ли, или на телешката глупость на единъ Начевичь и на едно българско правителство. Съ тия договори България е до такава степень оплѣтена въ мрѣжитѣ на финансиститѣ, че е нужна голѣма доза отъ безочливость да се твърди, че правителството „сполучило" да сключи на добри условия заемъ! Ползата, въ финансиално отношение, не надминава съ тия договори повече отъ единъ милионъ лева, отколкото бѣше съ старитѣ договори, а врѣдата е грамадна. Не стига дѣто се отдаватъ въ чужди рѫцѣ наши линии за 25 години, но правителството си свързва рѫцѣтѣ за прѣзъ този периодъ и нѣма право да строи никакви линии, които би могли да конкурираръ на източнитѣ. То може да строи само такива, които да принасятъ по-добъръ приходъ на източнитѣ. Отъ туй по-добро здравие! Отъ друга страна, срѣщу нищожния приходъ, който компанията ще дава на българското правителство, това е задължено да харчи за всички голѣми поправки, които се окажѫтъ нуждни било при наводнение, било при други случаи. Прѣдвиждатъ още дѣ да е си подобни подробности, съ които България се обвързва чисто и просто да блъска даарето, а компанията да събира парсата. И има наивни българи, които мислѭтъ че това не е цѣло прѣдателство спрѣмо интереситѣ на България!

Въ договора по желѣзницитѣ се прѣдвижда, че правителството не може да свърже съ желѣзница двѣ мѣстности, които лежѫтъ по линията Вакарелъ—Мустафа-Паша, Търново-Сейменъ—Бургазъ и Чирпанъ—Нова-Загора, ако не сѫ далечь най-малко 40 километра отъ тия линии. Съ тия линии може само да се свърже нѣкой градъ който не е скаченъ съ желѣзница и то само съ единъ клонъ. Така напримѣръ, допуща се на правителството да скачи Станимака съ Пловдивъ, Хасково съ Каяджикъ, Сливенъ съ Нова-Загора или съ Стралджа (споредъ както намѣри за добрѣ правителството), но не се позволява Сливенъ да бѫде едноврѣменно скаченъ и съ Нова-Загора и съ Стралджа. Както виждате, хората си знаѭтъ интереса!

На 9 того се избраха за общински съвѣтници въ Сливенъ кандидатитѣ на правителствената листа, която получи около 1900 гласа. Папанчевата листа получи около 1200 гласа, а Дограмаджиевата или демократическата около 100 гласа. Избранитѣ съвѣтници сѫ повечето млади и дѣятелни, но да видимъ до колко ще оправдаѭтъ довѣрието на гражданитѣ. Градътъ има дѣ да е си неотлагаеми нужди, за туй най-широка дѣятелность е потрѣбна, Миналиятъ кметъ щѣше да заспи отъ бездѣйствие. Първото нѣщо, което искаме отъ сегашния, то е да дава гласность на всичко, което се върши въ кметството, а не да го вършатъ по комшийски и въ темотата. Нашиятъ вѣстникъ е на расположение и ще публикува драговолно всичкитѣ свѣдѣния, които бихѫ ни се доставили официално. Ний ще имаме да се повръщаме тука честичко върху дѣятелностьта на кметството. — Изборитѣ станѫхѫ съвсѣмъ мирно и редовно. Чувстваше се липсата отъ избиратели и въ двѣтѣ секции.

На 10 того, около 500 души ученици и граждани отидъхѫ съ обикновенния тренъ въ Бургазъ, дѣто бѣхѫ посрѣщнѫти радушно отъ бургашкитѣ граждани. Само дъждътъ развали доста. На 11 Май, слѣдъ церемониитѣ на „Св. Кирилъ и Медоди" станѫ шествие изъ улицитѣ отъ сливенци и бургазлии, начело съ ученическитѣ и граждански хорове. Тукъ-тамъ шествието се спираше за да издекламира по нѣкое патриотическо стихотворение като напр. „Братия Миладинови" и пр. Вечерьта се даде банкетъ на Сливенци въ едно отъ българскитѣ училища, дѣто директорътъ на бургаското трикласно училище, г. Арнаудовъ, най-радушно и задушевно приемаше гоститѣ. По тоя случай нека отбѣлѣжимъ, че твърдѣ много се длъжи на неговата енергичность и способность за блѣскавото отпразднуване на великия български праздникъ и доброто посрѣщанье на сливенци. Не ще и дума, че на гражданитѣ и на града съ кметството на чело се длъжи най-многото. Сливенци останѫхѫ толкова благодарни, че при другъ нѣ-

---

една юначна съ добри резултати борба за свободата на съвѣстьта.

Какъ могѫтъ да се обяснѭтъ тѣзи явления? Първото е на пръвъ погледъ понятно. Всичкитѣ прѣдхристиянски религии иматъ това общо по между си, че тѣ бѣхѫ национални религии. Сириеца се молѣше не на сѫщитѣ божества, на които се молѣше и Персиеца; Гърка почиташе не ония небесни сили, каквито почиташе Римлянина; Германеца принасяше своитѣ жертви не на сѫщитѣ божественни сѫщества на които и Колтиеца принасяше жертвитѣ си. Въ тази особность лежи силата на древнитѣ религии: тѣ бѣхѫ часть отъ нацията и за отдѣлния човѣкъ бѣ тъй естественно да си придържа за наслѣдената религия, както му бѣ и естественно да говори езика, на който сѫ говорили неговитѣ дѣди; да напустне едното или другото би било измѣна по отношение на своя народъ. Но при нормални отношения това не се случва, толкова по-малко, колкото по-малко е развита индивидуалностьта колкото повече отдѣлния човѣкъ дѣйствува не само подъ влиянието на традицията на цѣлата нация, нъ освѣнъ туй мисли и чувства като неѭ. Слѣдствието е ясно: свобода на съвѣстьта върху тази степень на развитие на религията и человѣчеството бѣ невъзможна, тя би означавала да си раскѫсашъ вързкитѣ съ своя народъ.

А гдѣто трѣбваше да си образуватъ народитѣ градски комуни или държавни общества, тамъ народната религия бѣ провъзгласена като часть отъ държавнитѣ правни наредби; тукъ вече не само отдѣлния человѣкъ почита божествата, а цѣлото общество като такова, отдѣлния гражданинъ служеше на извѣстни божества, защото тѣ бѣхѫ божествата на това общество, къмъ което той принадлежеше. И въ тази степень на културно развитие не бѣ възможна мисъльта за свободата на съвѣстьта, защото инакъ бѣ означавало да не зачиташъ правото, държавната правна наредба.

И случи се тъй, щото въ прѣдхристиянския свѣтъ, както извѣстенъ народъ се намираше до други, тъй стоехѫ и религия до религия, както единъ градъ стоеше до други, тъй се издигаше и култъ до култъ. И когато народитѣ си живѣехѫ мирно по между си, тогасъ не враждувахѫ и тѣхнитѣ религии. Тѣ се припознавахѫ една друга, защото всѣка имаше своята область, гдѣто господаруваше; тѣ се търпѣхѫ помежду си, защото никоя не бѣ господствуѭща надъ другитѣ, нито пъкъ се стремѣше да стане такава.

Въ тѣзи отношения происхождението на римското царство прѣдизвика промѣна. Изникнѫло отъ незначителни начатъци, то се распространи полека-лека върху цѣлъ единъ комплексъ отъ земи, на който като центъръ се явяваше Срѣдиземното море. Слѣдствието отъ съединението на толкова много народи подъ едно управление се отрази не само върху политическитѣ области, нъ може би, много по силно — и върху социалнитѣ. Много по-рано е имало търговия; съ най-старитѣ въспоминания на человѣческия родъ е свързанъ образа на пѫтующия търговецъ, който кръстосва пустинитѣ, що раздѣлѭтъ народитѣ единъ отъ други за да смѣнѭ продуктитѣ отъ различнитѣ земи. Нъ тѣзи начатъци отъ търговия не означавахѫ много нѣщо, тѣ зачеквахѫ донѣйдѣ, тъй да се каже, повърхностьта на народния животъ. Едва слѣдъ произхождението на римската държава се образува онова, което се нарича свѣтско общение: земитѣ, които бѣхѫ обединени въ това царство, ставахѫ една за друга достѫпни. Климатическитѣ отношения бѣхѫ достатъчно различни, за да могѫтъ разнитѣ страни да произвеждатъ разни продукти. Пѫтищата бѣхѫ безопастни, защото единството въ правото запазвание мирътъ, та не е никакъ чудно, гдѣто общението постоянно растѣше. То имаше обаче и прѣзъ врѣмето на римската империя сѫщитѣ слѣдствия, каквито сѫ и по настоящемъ: общението смѣсваше народитѣ. Това смѣшение бѣ много по силно отъ колкото человѣкъ може да намѣри нѣкѫдѣ въ модерния свѣтъ. Туй се знае за Римъ: тамъ на първъ планъ испѫква прѣдъ очитѣ ни грѫцкиятъ елементъ. А какво значение имаше тоя послѣдния се вижда отъ факта, че черковнитѣ общини въ Римъ приблизително 200 години задържахѫ грѫцкия езикъ като черковенъ езикъ, който чакъ въ 3-й вѣкъ бѣ замѣстенъ отъ латинския.

По край Гърцитѣ намирахѫ се и многобройни Сиряне; сирийскитѣ общества бѣхѫ тъй силни, че се запазихѫ и слѣдъ врѣмето, когато старото свѣтовно общение бѣ вече угаснѫло, а срѣщаме ги още и прѣзъ срѣднитѣ вѣкове. Нѣщо подобно бѣ и римското Иудейство. Но това не бѣхѫ още единственитѣ елементи, отъ които се състоеше римското народонаселение: Африканци и Британци, Ориенталци, Гали и Испанци —всичкитѣ тия народности имахѫ прѣдставители въ тълпата, която се стичаше върху римскитѣ тържища, въ театритѣ, по банитѣ. Сѫщото нѣщо се забѣлѣзваше и по цѣлото римско царство; Триеръ бѣ по отношение на Римъ единъ провинцеаленъ градъ, той лежеше въ областьта на една рѣка, область, която не бѣше открита къмъ Срѣдиземно море; нъ при все туй народонаселението му бѣ тъй пъстро смѣсено както и онова на Римъ: Латинци, Гърци, Сирийци, Евреи живѣехѫ по-

кой случай се каньктъ много по-тържествено да отиджтъ, като си заведжтъ и музиката, тъй като по причина на блудкавия трауръ тамошната военна музика не се отпустнж, макаръ и да свирила, както се научаваме, на една еврейска свадба (казваме го подъ всѣка резерва).

„Хвърчащъ листъ“ явява, че уволненията отъ придворния министъръ — монархистъ, г. Т. Иванчовъ, Разградски учитель — републиканецъ, г. П. Момчевъ, за когото писахме на врѣмето, билъ назначенъ отъ Разградския окржженъ училищенъ съвѣтъ за основенъ учитель въ едно затънтено село Касжмъ-Куюджикъ; П. Момчевъ приелъ това мѣсто само и само да си доизслужи останжлитѣ три мѣсеца отъ петгодишния му задължителенъ срокъ, та да се отърве отъ двѣ годишна военна повинность. Но Т. Иванчовъ поисква отъ Разградския окр. учил. съвѣтъ уволнението на г. П. Момчева и тамъ се намѣрили хора достатъчно подли да изпълнятъ тая министерска заповѣдь, която, между скобки казано, никакъ не е била задължителна. По тоя начинъ доблестниятъ републиканецъ Момчевъ се наново уволнява и хвърля въ звѣрската уста на казармата за двѣ години. Туй неокачествимо поведение на дворцовия лакей г. Т. Иванчовъ, лепва още по-позорно петно възъ кжсата му министерска дѣятелность, а сжщо опозорява и малодушнитѣ членове на Разгр. окр. учил. съвѣтъ, които отъ страхъ да не изгубжтъ благоволението на единъ мракобѣсникъ, сж послушали беззаконната му заповѣдь. Бѣдна Българийо! Ти страдашъ отъ подлеци и отъ лакеи!

Вѣстницитѣ съобщаватъ, че отъ 23 общински избори, станжли на 9 того, 22 били спечелени отъ правителственитѣ и само единъ отъ опозицията. Даже и въ такива мѣста, гдѣто на депутатскитѣ избори спечели опозицията — и тамъ сега печели пакъ правителството. Споредъ официознитѣ вѣстници това се обяснявало твърдѣ лесно: градоветѣ били за либералната, ами селата били май за опозицията, а не че имало нѣкакви насилия или фалшификации. Ще ни простжтъ официозитѣ, но отъ 23 да се спечельктъ 22, това вече на нищо не прилича и съ никакви аргументи не могжтъ никого убѣди, че не е имало задкулисни шмекерии, като напр. нераздаване избирателнитѣ карти на противницитѣ, гласуване съ тѣхъ на неползуващи се съ това право хора и пр. Друго щѣше да бжде, ако поне 7—8 общини бѣхж спечелили отъ опозицията. Тогава можеше человѣкъ да се излъже да повѣрва. . . .

На 16 того се открила съ обикновения излишенъ салтанатъ извънредната сесия на X-то Народно Събрание. Княжеската рѣчь не съдържа нищо особено. Споменава се за „скърбьта“, за добритѣ отношения съ всички страни, а особено съ Русия и Турция, за лошото финансово положение, за обстоятелството, че се избрали прѣдставителитѣ на всички убѣждения въ страната и пр. — и се прѣдлагатъ на обсжждане двата договора. Подъ прѣдсѣдателството на най-стария отъ депутатитѣ, г. Др. Цанковъ, който не забравилъ да каже, че трѣбвало да се прочете една молитва прѣди отваряньето (на латински или на руски?) билъ избранъ за прѣдседатель г. Д-ръ Вачовъ, за подпрѣдсѣдатели г. г. Д-ръ Сава Иванчовъ, Ат. Краевъ и Панайотовъ. Понеже срокътъ 20 Май е твърдѣ кжсъ, вижда се, че нѣма да има дебати по утвърждение на изборитѣ, а ще се пристжпи незабавно къмъ разисквание на договоритѣ. Но ако се постжпи така, то каква валидность ще иматъ рѣшенията на Събранието, ако сетнѣ нѣкое касиранье докаже, че сж гласували по договоритѣ хора, които не могътъ да се считатъ за депутати? — Болшинството разчита на 87 гласа срѣщо 59 опозиционни. Ще видимъ дали и при гласуванье на договоритѣ ще бжде спазена сжщата пропорция.

Слѣдъ слуха за едно възможно сливанье между радослависти и цанковисти, носѣше се други слухъ за сливанье на цанковисти и стамболисти противъ радослависти. Казваше се даже, че свикваньето на стамболистския конгресъ ималъ за цѣль обсжжданьето на тая комбинация. Тия работи не сж невъзможни у насъ, но види се, че слуховетѣ сж прѣждевременни. При всичко туй, тѣ доказватъ, че недоразуменията между радослависти и стамболовисти, за които се често говори взематъ все по-остри размѣри. При трагедията, която се разиграва върху гърба на българския народъ, не е лошо да бждемъ зрители на малко комедии: политически сгрупирания на най-заклети политически врагове.

Научаваме се, че разтуреният общ. съвѣтъ въ града ни, въ привѣчерието на по-минжлитѣ избори за народни прѣдставители прѣзъ 1894 год. за да привлечжтъ къмъ своя страна повечето отъ тукашнитѣ земледѣлци, подарили имъ по нѣколко декаря земя отъ градската мѣра въ мѣстностьта „Рѣчица“ да я оржтъ и сѣютъ, безъ обаче да плащатъ както наемъ на общ. управление, тъй и *десятъкъ* на държавата.

За експерти по дѣлбата на нивитѣ сж биле упълномощени: ексъ-помощн.-кмета Моню Басана и извѣстниятъ вече Щилиянъ Илиевъ (бившъ старши полски стражаръ при Слив. Гр. Общ. управление).

Ето имената на ония земледѣлци, на които по комшийски е раздадено по нѣколко декаря само и само да подържатъ скапалата се панчевщина:

Юрданъ Д. Кукуриговъ, Люцканъ Копкалията, Енчо Маноловъ, Добри Балтата, Стоянъ Балтата, Никола Чолака, Енчо Мундрата, Митю Мундрата, Пѣю Дойчевъ, Митю Овата, Василъ Богдановъ, Димитръ Тод. Станкоолу, Стефанъ Бузука, Тоню Пеневъ, Захария Тахчия; Георги Чжлжка, Юрданъ Богдановъ, Юрданъ Кироолу, Пенко Чиркишлийчинина, Панайотъ Сапулана, Братия Тотеолу, Ив. Бангията, Ненчо Бангията, Ив. Генагата; Диню Савовъ и др.

Изораната градска мѣра, както ни съобщаватъ, възлизала около 500 и повече декаря.

Граждани, вижте какъ папанчевщината е печелила досегашнитѣ избори!!..

Подкупи и пакъ подкупи, — ето най-сигурнитѣ политически срѣдства на нашитѣ партии за печеление изборитѣ.

— Запитваме г. Варненския окр. управитель — Т. Пѣевъ на какво основание е заповѣдалъ той на старшия стражаръ Т. Ангеловъ да раздава на сила на бѣднитѣ стражари книгата „Наполеонъ I-й“, а стойноста ѝ 1·40 л. да одържа отъ заплатитѣ имъ въпрѣки тѣхното негодование?

Или ще си пълнимъ бездъннитѣ джобове и отъ ничтожнитѣ заплати на стражаритѣ! (Т. Пѣевъ е прѣводача и издателя на „Наполеонъ I-й“).

Тогава, каква е разликата мѣжду пладнешкитѣ разбойници и ония, облечени въ силата на властьта?

Сливенскитѣ църкви сж се обърнали на цѣли дюмбелханета, тъй: при сливенската църква „Св. Димитрий“ се е загнездилъ отъ нѣколко години нѣкой си дѣдо Андонаки Икономовъ, който изпълнявалъ длъжностьта на касиеръ, срѣщо която получавалъ 120 л. мѣсечна заплата. Ще попитатъ читателитѣ, каква ли общеполезна работа изпълнява тамъ бай Андонаки? Утрина той идвалъ въ канцелярията къмъ 8 ч., испивалъ 4-5 кафета, посѣдявалъ малко и къмъ 10 ч. си отивалъ въ кжщи. Слѣдъ обѣдъ пакъ сжщото. Отъ друга страна, като владишко протеже, той билъ цѣлъ деребей въ църквата. Църковнитѣ слуги по цѣлъ день тичали да му купуватъ кой хлѣбъ, кой сирене; единъ му вари кафе, другъ му прави цигари и пр. и пр.

Той обичалъ да нагрубява и женитѣ. А на ония бѣдни и нуждающи се, на които отъ църквата отпускали по 4-5 л. на мѣсецъ, той отнелъ и тая имъ ничтожна помощъ, а своята заплата отъ 60 л. на мѣсецъ, той покачилъ на 120 лева.

Неговата длъжность, струва ни се, е излишна; тя би могла да се изпълнява или отъ лицето, което продава свѣщитѣ или отъ нѣкой младежъ, който въ сжщото врѣме може да бжде и пѣвецъ въ църквата, и за двѣтѣ длъжности да му се плаща 50—60 л., но, както вече споменахме, дѣдо Андонаки Икономовъ е дѣсното ухо на Гервасий.

Отъ економията на неговата заплата църквата ще може да помага на 20 нуждающи се по 5—6 л. на мѣсецъ, а това не е малко.

край старитѣ заселници на това мѣсто (Келтитѣ) и новозаселенитѣ Германци.

Обаче заедно съ движението на народитѣ се прѣселявахж и божествата. Че евреитѣ въздигатъ своитѣ синагоги тамъ, гдѣто се поселжтъ, знае всѣки. Нъ туй сжщото правѣше и всѣки други народъ. Египтянитѣ не прѣставахж да се молжтъ на своитѣ божества Изиса и Озириса и когато напустнехж Нилската долина; Финикийцитѣ служехж на Ваала и на Астарта навсѣкждѣ, кждѣто ги водѣхж тѣхнитѣ гешефти; по такъвъ начинъ работата дойде до тамъ, щото най послѣ всевъзможнитѣ божества се почитахж на всѣкждѣ въ римската държава: на Рейнъ и на Мозелъ се прѣнасяше жертва на Митра*), на която отечеството бѣ далечъ въ Персия, на Нилъ се разгадавахж свѣщенни обѣщания на Сола**), както първоначално на Тибъръ и ловеца въ Британия се благодарѣше за своя ловъ на Артемида, една отъ богинитѣ на Гърцитѣ.

Сжществуваше ли тука свобода на съвѣстьта? Би могло да се помисли такова нѣщо. Нъ нищо не би било по-фалшиво, ако бихме приели това за вѣрно. Побѣдоноснитѣ Римлянс не смущавахж божественитѣ служби на подчиненитѣ народи, тѣ припознавахж всѣка национална религия като такава, нъ нищо повече. Макарь и Евреина напр. да не срѣщаше никакво прѣпятствие да се моли на Иехова, както и Финикийнеца—на Ваала и Астарта, нъ трѣбваше да се ограничи службата на народнитѣ божества въ съотвѣтствуѭщия народъ. Въ Римъ прѣстария дванадесеть скрижаленъ законъ забраняваше щото никой да не почита никакви чужди божества, или да въвежда тѣхното служение. Това запрѣщение останж въ сила; и въ врѣмето на императоритѣ можеше Египтянина да почита своитѣ божества, Келтиеца — своитѣ, обаче Римлянина бѣ задлъженъ да се придържа строго о култа на римскитѣ божества. Не липсвахж, разбира се, простжпки противъ тѣзи основни постановления, нъ като „право“ тѣ си оставахж, тъй щото въ римското царство, въ сжщность, не сжществуваше свобода на религията, а се позволяваше да сжществуватъ разнитѣ национални религии една до друга съ еднакво право. А понеже вслѣдствие на това се появи една бъркотия отъ божества, то за да си помогнжтъ мислителитѣ, приемахж, че само имената на божествата при различнитѣ народи сж различни, а бежествата—еднакви. А това ни най-малко не смущаваше държавата, защото тѣзи култове се застжпвахж върху старитѣ си мѣста: както на държавни срѣдства се прѣнасяше върху капитола въ Римъ жертва на Юпитера, тъй сжщо се отпущаше една държавна сума за жертвоприношението на Иехова въ Иерусалимския храмъ. И двѣтѣ тия не се изключавахж, нито пъкъ си и прѣчехж. Тъй щото религиитѣ въ Римското царство запазвахж своя характеръ като национални религии, когато тѣхното богусложение не се ограничи въ прѣдѣлитѣ на нацията и страната, гдѣто то първоначално е било домашно. Идеята за свободата на религията още не сжществуваше.

Изъ между тѣзи религии испжкнж християнството—религия, която не бѣ вече национална, нито пъкъ се стремѣше да бжде такава. Евадгелието отъ Иована показва отличителното ѝ свойство въ единъ отъ онѣзи кристални образи, каквито сж присжщи на това евангелие. Исусъ си почива до кладенеца, срѣщу него стои жена Самарянка. Тя пита: кждѣ е мѣстото, гдѣто трѣбва да се молимъ: въ Иерусалимъ — светия градъ на Евреитѣ, или върху Гаризимъ—светата гора на Самаритянетѣ? Отговорътъ е: нито въ Иерусалимъ, нито върху Гарицимъ; защото истинското моление е молението въ духа и въ истината. Националното ограничение на религията, и отъ това зависимото свързване на култа върху извѣстно мѣсто, а прѣди всичко и распадението на едното божество въ множество божества—всичко това трѣбваше вече да се отхвърли; срѣщу това се издига несравнено по-велико и възвишено богуслужението на едного Бога, който е духъ, богуслушение, което не допуща никакво ограничение, и което се распространява до кждѣто се простира свѣтътъ, понеже то става въ духа и истината. Думитѣ на Исуса къмъ самаритянската жена означаватъ голѣмия напрѣдъкъ въ развитието на религията, напрѣдъка отъ националнитѣ религии къмъ универсалната (всеобщата) религия, отъ политеизма (многобожество) къмъ монотеизма, (еднобожието).

Неотвратимата послѣдователность, която лежи въ мисъльта за една универсална религия, Христосъ исказа въ една заповѣдь, която той даде на своитѣ ученици: идѣте на всѣкждѣ по цѣлия свѣтъ и проповѣдвайте евангелието на человѣцитѣ. Тази поржка не можеше да бжде испълнена, безъ да не прѣдизвика единъ прѣвратъ въ противоположнитѣ отношения на религиитѣ. До тагава сжществувахж религиитѣ една до друга безъ да се изключаватъ принципиално; почитанието, което Гърцитѣ и Римлянетѣ указахж по отношение на култоветѣ на подчиненитѣ варварски народи, не бѣ всѣкоги голѣмо; нъ тѣ имъ гарантирахж еднакви права. Християнството взе принципиално друго положение: то не осмѣ другитѣ религии, като неразумни, нито пъкъ ги от-

*) Персийско божество на слънцето (б. пр.).
**) Божество (латинско) на слънцето. („ „)

Получи се въ редакцията ни долната резолюция, взета на общия Арменски митингъ въ гр. Варна на 23 Априли/15 Май 1899 г. и адресирана до конференцията за обезоржаванието въ Хага:

До Господина

Прѣдсѣдателя на международната конференция за обезоружаване въ Хага.

Арменското население въ Варна, събрано на общъ митингъ въ черковния дворъ на 23 Априли/15 Май 1899 г., на брой около 3000 души, най-учтиво Ви молятъ да прѣдставите на конференцията, която прѣдсѣдателствувате, долоизложенитѣ мотивирани желания:

Като се земе въ прѣдъ видъ, че прѣзъ послѣднитѣ двадесеть години, въпрѣки чл. 61 отъ Берлинския трактатъ, останалъ мъртва буква, участьта (сждбата) на Арменцитѣ въ Турция, намѣсто да се подобри, напротивъ се влошава и е докарана въ една ера на масови кланета, на които не може да се прѣдвиди края;

Като се земе въ прѣдъ видъ, че гладътъ — естественно послѣдствие отъ общата несигурность — продължава да опустошава арменската страна сега толкози жестоко испитана;

Като се земе въ прѣдъ видъ, че това нетърпимо положение почва да пробужда въ арменцитѣ — по примера на другитѣ народности които сж прѣтеглели сжщия режимъ — духа на възставанье (revolte-революция), на което края почти всѣкоги е свършвалъ съ война между народитѣ;

Като се вземе въ прѣдъ видъ, найпослѣ, че дѣйствителната участь на Армения, станала арена на систематическо уничтожаванье, сжщо и страхътъ за международния миръ, който се заплашава отъ кжсното разрѣшаванье на арменския Въпросъ, е дияметрално противоположенъ на человѣколюбивитѣ цѣли, прѣследвани отъ Международната Конференция за обезоружаване;

На основание всичко горѣизложено варненското арменско население, отъ което една голѣма часть сж бѣжанци, отървани отъ кланетата, събрани на общъ митингъ, вѣрва (мисли) че изразява желанията на цѣлата арменска Нация, като привлича благосклонното внимание на Конференцията върху участьта на Арменцитѣ въ Турция и като я моли да въведе въ нашата страна, чрѣзъ международна спогодба и подъ контрола на силитѣ, надлѣжнитѣ мѣрки, и бързо приложени за да се гарантира несигурностьта на живота, имота и честьта на едно мирно и трудолюбиво население.

Бюрото на митинга

Прѣдсѣдатель: *Абр. Амиракнианцъ, свѣщ.*

Членове: *Ховсепъ Парсамианъ*, *Г. Сандалджиянъ*, *С. Мариниянъ*

Секретарь: *Д. А. Аджемиянъ*

Забѣлѣжка. Горѣизложената резолюция е зета за да се протелеграфира на Конференцията въ Хага и да се увѣдомятъ всичкитѣ министри на Вънкашнитѣ дѣла, които прѣдставляватъ държавитѣ участвующи въ Конференцията.

Бѣлѣжка на редакцията. Имало още наивни хорица да вѣрватъ, че освобождението имъ можало да дойдѣ по благоволението на коронованитѣ търтеи и „високи капии“.

Арменци! не чрѣзъ молби и сълзи ще дойде освобождението ви, а чрѣзъ революция, чрѣзъ огънь и мечъ!

Пишжтъ ни отъ:

Карнобатъ. *Кого прѣдставляватъ и ще прѣдставляватъ нар. пред. въ народното събрание, когато въпрѣки желанието на народа се избиратъ за такива?*

Отъ „освобождението ни“ до сега, ний избирахме или по-право — караха ни да избираме хора, които да ни прѣдставляватъ въ нар. събрание. Разбира се, че всичкитѣ бивахж правителствени кандидати и ний си мисляхме, че като се недѣлимъ отъ правителството, ще наредятъ закони, които отъ малко-малко да ни подобрятъ хала.

Обаче работата не излезе, както ний мисляхме. Ето вече 20 години се минаватъ и нашия халь на мѣсто да се подобри, то той отъ день на день се влошава все повече. Защо става това тъй? ний не можехме да разберемъ, пъкъ и не се и помжчвахме. — Ако бирникътъ ти продава чергитѣ и дрипитѣ за данъкъ, то на него се сърдимъ; продавали ти приставътъ най милито, зарадъ лихваря, то ний викаме до Бога: „защо нѣма законъ и за насъ сиромаситѣ, който да ни заварди отъ зжбитѣ имъ“! викаме дордѣто ни боли, а слѣдъ туй пакъ всичко забравяме, а злото си расте.

Но най-послѣ пердето, съ което ни забулвахж очитѣ за да не виждаме, се вдигнж.

Прѣзъ стамболовия режимъ, правителството тукъ (за карнобатска окол.) прѣдстави М. Нейчевъ, за народенъ прѣдставитель. Разбира се, ний безъ много-много да му мислимъ, си дадохме гласътъ за него. Какво направи той за насъ сиромаситѣ? Защити ли нашитѣ интереси както трѣбва? Не! той нищо не направи за насъ, а много за него: той завладѣ землището на разореното турско село. Скендерлий, което има повече отъ 2000 увр. а това не е малко. Завладѣ, казвамъ, а не както казватъ тѣ, че сж го купели отъ Скендерлийский султанъ Али Гереа, защото прѣзъ 1898 год. държавата го отне отъ него, а ми се помъчи и да тури ржка на землищата на следующитѣ села: Бюкюрджилий, Ахмачево, Кжшла-кьой Сигмени и частъ отъ землището на г. Карнобатъ, за което се завѣдохж дѣла, които и досега не сж се прѣкратили и Богъ знае кога ще се прѣкратятъ. Следъ падането на Стамболовия кабинетъ, бр. Нейчеви (защото М. Нейчевъ каквото и да върши влачи и тѣхъ) безъ да му мислятъ много си вкарахж стадата на ново въ държавното землище, за което се състави актъ, отъ надлежнитѣ власти, но като човѣкъ отъ „огромната либерална“ партия, не е чудно да е отишелъ подъ мендеря! И безъ всѣкакъвъ срамъ, прѣзъ тазъ год. избори за нар. прѣд. той си даде кандидатурата, като правителственъ кандидатъ (защото иначе неможе да се избере) и за голѣмо чудо, той се избра за такъвъ.

Чий интереси ще защищава той въ народното събрание? интереситѣ на четиритѣхъ села заедно съ околийския градъ, които иматъ заведени дѣла противъ него ли? Кого ще прѣдставлява въ народ. събр.? нази ли? които не си пускахме гласътъ за него? Тогава кой го е избралъ? — околийский началникъ заедно съ своитѣ стражари; общинскитѣ кметове и нѣкои наши братя сиромаси, които сж впримчени въ неговата паяджина. Ето кои го избрахж! Тогава, чий интереси ще защищава, — става като бѣль день. Тежко и горко на бѣднитѣ наши братя, които се оставятъ да ги водятъ такива хора, като М. Нейчевъ.

гр. Карнобатъ Избиратель

страни, като варварски, то ги отхвърли всичкитѣ, като лъжовни. Безъ съмнѣние, християнетѣ не бѣхж революционери, тѣ не почнахж да събарьктъ олтаритѣ, да опустошаватъ храмоветѣ, нъ тѣхната вѣра имъ забраняваше — въ силата на несъпротивното задължение къмъ истината — да иматъ нѣщо общо съ старитѣ религии. Християнството бѣ първатѣ нарочна ексклюзивна (исключителна) религия, а не по-малко и първата нарочно агресивна (нападателна) религия. Това бѣхж свойствата, които то не можеше да отхвърли. Защото чрѣзъ своята съвѣсть вѣруькщитѣ бѣхж възпрѣпятствани да не взематъ участие въ националнитѣ култове, чрѣзъ своята съвѣсть тѣ се задължаватъ да спечельктъ за своитѣ убѣждения вѣруькщи братия. А тука вече бѣ даденъ въпроса за свободата на съвѣстьта: можеше ли римската държава да търпи, щото нейнитѣ граждане да оставятъ националнитѣ, държавнитѣ култове и да се присъединьктъ къмъ едно съвсѣмъ другояче уредено религиозно общество? Можеше ли тя, за да не накърни правото на индивидума, да ограничи сферата на своята собственна сила?

Отначало изглеждаше че християнството ще бжде търпѣно. Думитѣ, които споредъ историята на апостолитѣ (18, 14) е отправилъ римския проконсулъ Галионъ въ Коринтъ къмъ Евреитѣ, когато тия послѣднитѣ обвиняваxж прѣдъ него апостолъ Павла: — ако се касае до нѣкоя несправедливость или до нѣкой споръ, тогасъ бихъ ималъ причина да дамъ ухо на вашитѣ оплаквания, когато обаче се касае до спорни въпроси върху учението и вашия законъ, тогава помогнѣте си сами, тукъ азъ не искамъ да бждж сждникъ;—тѣзи думи означаватъ исходната точка, която римското правителство взе по отношение на християнството. То го търпѣше. Нъ тази тарпимость почиваше върху едно недоразумѣние. Римлянетѣ гледахж на християнството като на една Иудейска партия, тѣ го търпѣхж слѣдов. както, търпѣхж и самото Иудейство. Никое недоразумѣние не може да се държи дълго врѣме. Най-малко отъ началото на втория вѣкъ се измѣни исходната точка на римската държава по отношение къмъ християнството: тя почнж да прѣслѣдва християнството, отричаше правото за сжществувание на новата религия и трѣбваше да се изминятъ 200 години, за да отстжпи рим. държава на съпротивлението на християнетѣ, и да даде право на новата религия да сжществува. Сега за първъ пжть се породи въпроса за свободата на съвѣстьта.

Азъ не ще разказвамъ историята на прѣслѣдванията на християнетѣ. Едно приблизително вѣрно прѣдставление за тѣхъ има всѣки отъ васъ. Защото всѣки знае, че срѣдствата, съ които си служехж двѣтѣ борящи се страни, бѣхж съвършенно различни: отъ едната страна имаме всичкитѣ насилственни срѣдства, всичкитѣ срѣдства, които може да употрѣби властьта на една държава и то властьта на такава държава, която отъ смъртното наказание бѣ навикнжла да прави едно истезавание, а отъ испълнението на смъртната прѣсжда—отвратителна комедия; отъ другата страна, обаче, никоги не се употрѣбяваше сила. Особно явление—единственно по рода си въ всеобщата история—е гдѣто християнетѣ не се опитахж нито веднъжъ да се защитьктъ отъ силата съ сила; и когато тѣ броях вече много хилядни членове, не направихж въ римското царство никакво вълнение, тѣхнитѣ оржжия бѣхж исключително смѣлитѣ слова, съ които тѣ защищавахж правото на своята вѣра, мжжественитѣ страдания и рѣшителни смърти, — съ които тѣ засвидѣтелствувахж своята непрѣодолимость.

Но, както се каза, не ще говоря за това, защото насъ ни интересува въпроса какви мисли застжпвахж двѣтѣ споречи страни. Тука още отъ начало бѣ съвършено ясно и послѣдователно положението на държавната власть: религиозния култъ е едно държавно учрѣждение, за това никой гражданинъ нѣма право да не му се подчинява, нѣщо повече, всѣки трѣбва да счита за своя длъжность, че трѣбва да взема участие въ него. Нарушението на тази длъжность въ отдѣлни случаи може властьта да не вземе подъ внимание, нъ веднага, когато това намѣри много привърженици, тя трѣбва да принуди да се покорява този, който не испълнява своята длъжность, а противи ли се, да му се наложи наказание. Това положение прие римската държава въ началото на втория вѣкъ по отношение на християнетѣ, когато тѣхното число бѣ още малко, тя осжди отдѣлни обвиняеми на смърть, защото се отказвахж да принасятъ жертва. Сжщото положение имаше тя и въ началото на четвъртия вѣкъ, когато християнетѣ броехж вече стотини хиляди, даже милиони, тя употрѣби всичката си сила за да унищожи християнското богуслужение и да възвърне всичкитѣ пакъ въ лоното на старитѣ култове.

Християнетѣ се противѣхж на първото основно положение, тѣ казвахж: религиозния култъ не е държавно учрѣждение, защото той е проявление на вѣрата, която исповѣда отдѣлния человѣкъ. Да се откаже слѣдов. нѣкой да взема участие въ традиционния култъ не е несправедливо по отношение на държавата, даже нѣщо повече, държавата извършва една несправедливость, когато тя принуждава да се взема участие въ

— с. Телялъ-кьой — Карнобатско. „Не го щжтъ въ селото, а той пита за поповата кжща". Сжщъ е случая и съ Тодоръ Дели-Юрдановъ, отъ сжщото село, комуто много му се щѣло да го изберат за депутатъ или за окр. съвѣтникъ, безъ да подозира, че селенитѣ и кехая не искали да го направятъ, защото съсипалъ хората съ рушветчилъци и лихви. Тъй: прѣзъ 1893 г. въ селото се построявало училище отъ майсторъ Деню Дончевъ отъ гр. Трѣвна. По него врѣме Тодоръ Дели-Юрдановъ билъ общ. съвѣтникъ. Повиква той веднажъ майсторъ Деню на вечеря у дома си и му прѣдложилъ да му даде 20 напалеона или щѣлъ да развали пазарлъка. Удрѣмалъ се майстора. Молелъ се, правилъ-струвалъ, най-послѣ, като нѣмалъ готови пари, далъ на Тодора единъ записъ за 260 лева.

Тъй се протакало до минжлата година. Най-послѣ Тодоръ си поискалъ паритѣ, които съ лихвитѣ достигнали 416 л., обаче майсторъ Деню му казалъ да мълчи, че ще обади какъ стои работата и Тодоръ си свилъ опашката.

Ето въ какви ржцѣ сж се повѣрявали общ. интереси.

с. Турсунлий — Сливенско. Колу Михалевъ отъ сжщото село, у когото прѣди двѣ години селенитѣ оставили на хранение една сума отъ 50 лева, събрана отъ коледаритѣ съ цѣль да се изкопае въ селото имъ единъ кладенецъ, и до сега задържалъ паритѣ и не искалъ по-никакъвъ начинъ да ги повърне.

Той билъ единъ отъ ония селени, на които Папанчевъ далъ пари прѣдъ депутатскитѣ избори за да откарва съ талиги селенитѣ на изборното мѣсто.

— с. Х.-Димитрово — Ямболско. Училищния дюкянъ билъ наетъ отъ Панайотъ В. Жековъ отъ гр. Ямболъ, на когото срока изтѣкълъ още на 1-й Януари и, при всичко че отъ тогава е билъ отдаванъ три пжти на търгъ и наемътъ му възлѣзълъ на 350 л., обаче Панайотъ В. Жековъ и до сега си бакалувалъ въ сжщия дюкенъ съ 250 л. год. наемъ. Окол. началникъ го покровителствувалъ, защото и той билъ отъ „нашитѣ".

Тъй върви тя: халваджия — за бозаджия.

— К.-Агачъ. Фелдшерътъ К. Станчевъ обичалъ често да нагрубява и подиграва дошлитѣ при него въ аптеката нуждаежщи се.

Противъ него биле подадени и оплаквания до окр. лѣкарь.

Напомняме на господството му, че аптекитѣ у насъ не сж кръчми, гдѣто могжтъ да се допускатъ различни волности, а благотворителни заведения, гдѣто болнитѣ прѣдполагатъ да намерѣжтъ утѣха и съчувствие.

При такива служители не е чудно, кога болнитѣ отиватъ да търсятъ помощь отъ бабитѣ и ходжитѣ.

Котель. Считаме за неизлишно да кажемъ нѣкоя и друга думица относително нашия изборъ за народенъ прѣдставитель.

Въ нашата околия се явихж трима кандидати: единъ отъ опозицията. г. Абрашшевъ; втория полуправителственъ — радославистъ. г. Ат. Димитровъ (забѣлѣжителенъ съ своитѣ оргинални възвания) и трети, безъ съмнение, цѣлъ правителственъ г. Д-ръ Гудевъ—редакторъ на о бозѣ почившата „Свобода", а сега такъвъ на „Новъ вѣкъ".

Въ надвѣчерието на изборитѣ имаше събрание, на което и тримата кандидати говорихж. Първъ взема думата г. Д-ръ Гудевъ, който намѣри, че лошото ни финансово положение било причинено отъ Стоиловия режимъ и натѣкваше само на тѣхъ, като че тѣ, стамболовиститѣ, нетурихж най-напрѣдъ едина кракъ на България въ пропастьта.

Говорй, че тѣхната партия (!) ще извади България отъ грозната участь, която ѭ застрашава, че до като тѣ царуватъ страната ни ще бжде рай и други такива голи думи, съ които не единъ пжть сж ни гощавали тѣ.

Чудно нѣщо, говорѭтъ такива работи, като че ли сме забравили тѣхното бѣснение прѣди четире години. Може би г. Гудевъ да каже, че то било вече и сега тѣ ще бждѭтъ примѣрни управници, но кой знае! . . . Вълкътъ козината си мѣнява, а табехетя никога. Блудкавата му рѣчь бѣ пълна само съ лъскави и надути фрази. Напослѣдъкъ каза, че, макаръ и да е правителственъ кандидатъ, щѣлъ да гласува, ако се избере, противъ конверсията и отдаването на експлоатирание наши желѣзници на чужди компании.

Слѣдъ него говорй г. Абрашевъ. Неговата рѣчь бѣ много съдържателна. Осжди политиката на днешното и минжлитѣ правителства, говорй за намаление заплатитѣ на всичкитѣ чиновници, за намаление войската, прѣмахванието на разни стѣснителни закончета отъ разни епохи и пр. г. Абрашевъ се чудеше, като какъ г. Гуденвъ ще бжде противъ исканието на правителството, когато самото правителство му е дало кандидатурата тукъ. г. Абашевъ напомни на гражданитѣ да посрѣщнатъ обѣщанията на г. Гудева съ резерва. Третиятъ кандидатъ говорй и той нѣщо, но разбрахме само, че иска да стане депутатъ и нищо друго. Отъ тримата оратори най-вече слушателитѣ симпатезираха на г. Абрашева.

Въ врѣме на избора стамболиститѣ съ гордостьта на срѣдневѣковнитѣ рицари обикалях на конье града и селата. Съ музика посрѣщахж избирателитѣ и съ музика до урнитѣ ги откарвахж, гдѣто отъ всички страни ги заграждахж да не бѣгатъ и отъ ново съ сжщата церемония за други отивахж. Въ тукашната секция спечели г. Абрашевъ, но въ другата секция (въ с. Градецъ) се избра съ болшинство г. Гудевъ (аслж тамъ нѣмаше агитация отъ страна на Абрашева, освѣнъ това, с. градецъ е родното мѣсто на г. Гудева). Ако да нѣмаше ходение изъ околията на окржжни управииели, окол. началници, пристави и стражари, ако се не давахж неисплъними обѣщания, ако да не се ангажирвахж хотели, ако не се прѣсрещахж избирателитѣ съ музика и ако, ако . . . ., избора щѣше да бжде законенъ и г. Гудевъ щѣше само на сънь да види вратата на народното събрание. На избирателитѣ ще кажемъ, че каквото сж дробили такова ще и да сърбатъ.

Елисавета.

Какво става по чужбина

Франция

Тия дни очитѣ на цѣлия цивилизованъ свѣтъ сж обърнжти къмъ Франция, кждѣто се изиграва послѣднята сцена на трагедията „Драйфусъ".

Отъ 29 Май н. ст., забѣлѣжителна дата въ тъзи афера, сж започнжли вече публичнитѣ дебати, които се слѣдѫтъ съ най голѣмъ интересъ отъ всичкитѣ цивилизовани народи. Слѣдъ четението рапорта на докладчика Бало-Бопре, главния прокуроръ при Касац. Сждъ, Г-нъ Мано, ще чете обвинителния си актъ,слѣдъ него адвоката Морнаръ защитника на Драйфуса ще подържа исканието на ревизията отъ г-жа Драйфусъ. Вѣрва се, че дебатитѣ ще се продължаватъ до 5 Юний, день въ който членоветѣ на съединенитѣ камари ще рѣшжтъ има ли мѣсто ревизията на процеса отъ 1894 г. който осжди Драйфуса за прѣдателство. Франция и цѣлия свѣтъ съ нетърпѣние чакатъ този день, и се надѣватъ, че сждиитѣ ще омиѭтъ цѣлото пятно отъ челото на Франция, залѣпено отъ нейнитѣ най лоши врагове.

Тъзи седмица раздавачитѣ въ Парижъ сж обявили стачка, която причини голѣмъ шумъ. Положението на тѣзи работници е плачевно. Мнозина отъ тѣхъ стопани на голѣмо семѣйство получаватъ срѣщу 13/14 часовъ работенъ день едва ли колкото за неумирание отъ гладъ. Нещастнитѣ работници, които, става вече нѣколко пжти сж искали увеличение на оскждитѣ имъ заплати, този пжть, вслѣдствие неприемането отъ сената на единъ законопроектъ, приетъ отъ камарата, сж обявили обща стачка. Затова срѣда и четвъртъкъ не сж били распръснати писмата. Това е турило на тѣсно правителството, което се е показало безжалостно и съ обикновенната си жестокость се е заловило да уволнява и прѣслѣдва главнитѣ стачници; за да заплаши стачницитѣ, натоварило е войници-

---

религиознитѣ обреди, защото религиознитѣ обреди само тогава иматъ цѣна, когато сж свободни, когато не сж насила извършвани. Борбата за свободата на съвѣстьта прѣзъ онова врѣме бѣ еднаква съ борбата за разграничение на държавната власть по отношение на отдѣлната личность. Християнството застжпваше правото на индивидума противъ всемогжществото на държавата.

Борбата се протака обаче много дълго и бѣ много тежка за християнството, защото идеята за свободата на съвѣстьта не сжществуваше въ кржга на прѣдставленията на древния свѣтъ. Това показватъ всичкитѣ запазени документи отъ това врѣме. Най-стария, когото ние притежаваме, е извѣстието отъ римския държавенъ намѣстникъ — младия *Плиний* къмъ римския императоръ Траянъ за постжпкитѣ, които е направилъ противъ християнитѣ. Плиний бѣ благороденъ человѣкъ и възбужда нашитѣ симпатии: привързаностьта ли къмъ неговитѣ приятели, человѣческото отнасяние къмъ робитѣ си, неговото гражданско чувство, щедрото насърдчение на всевъзможнитѣ, общополезни и добродѣтелни прѣдприятия ни го показватъ като високонравственъ човѣкъ. Но толкова по-забѣлѣжително е неговото изъѣстие. Той говори открито, че на християнитѣ не може да се прѣписватъ никакви прѣстжпления; това се вижда както отъ показанията на такива, които се отричатъ отъ християнството тъй и отъ насила добититѣ признания отъ християнитѣ, подхвърлени на мжчения — цѣлото това учение било едно суевѣрно богопочитание, което прѣминава всѣкаква граница. Бѣше ли достойно то за смърть? Плиний не се съмнѣваше въ това ни най-малко, и той произнесе възъ основа на този възгледъ смъртна присжда; рѣшаѭщъ гласъ при ожиданията имаше факта, да ли обвиняемитѣ апелирахж къмъ боговетѣ и да ли тѣ изливахж вино въ тѣхна честь прѣдъ образа на императора. Защото, пише Плиний, казватъ, че тѣзи, които сж истински християне не могжтъ да бждѫтъ принудени да испълняватъ тѣзи нѣща. Този фактъ е твърдѣ важенъ. Отъ това Плиний бѣ получилъ впечатлението, че съвѣстьта не може да бжде насилена отъ държавната сила. А че държавата е обязана да пази свободата на съвѣстьта — тази мисъль не минаваше никакъ прѣзъ неговия умъ. Напротивъ, който въ противоположность на държавата се осланя на своята съвѣсть, той може да бжде обвиненъ въ наказуемо непокорство, и трѣбва да умре. Тъй мисли намѣстникътъ. А императорътъ се съгласява съ него. За свободата на съвѣстьта нѣмаше мѣсто въ римското правно устройство.

Нѣколко десетки години по-късно Смирненския епископъ Поликарпъ бѣ повиканъ да отговаря прѣдъ сжда, за гдѣто е исповѣдалъ християнската религия. Нѣколко доброжелателни езичници се опитахж да го спасѭтъ, като го увѣщавахж прѣди разгледването на дѣлото да се покори на волята на сждника. Какво има тукъ лошо, питахж тѣ, ако кажешъ, че императорътъ е Богъ, и принешъ жертва, за да се спасишъ? Въ основитѣ на това прѣложение личи сжщото възрѣние, каквото се намираше и въ испълнението на смъртната прѣсжда чрѣзъ намѣстника: религията е нищо друго, освѣнъ участие въ една вънкашна церемония, която нѣма нищо общо съ убѣжденията. А на това, гдѣто Поликарпъ друго яче мисли, тѣзи мжже гледахж като на една упоритость, която ги възмущаваше.

Даже и най-близкитѣ роднини на християнитѣ не разбирахж мотивитѣ, които сж ги подтикнжли къмъ християнството. Ний знаемъ за единъ езичникъ баща, който се опита да отклони своята дъщеря отъ християнството, като я увѣщавалъ: ако го обича да се отрече отъ новата си религия. Тя отговаря: какво е това? нищо друго освѣнъ единъ ссждъ. Могж ли да го нарѣкж друго яче, а не каквото си е? Не. Какъ могж да нарѣкж себе си другояче, освѣнъ каквото съмъ? За нашето чувство тѣзи думи доволно ясно доказватъ правото за свободното вѣроисповѣдание. Но бащата на Перпетуа чувствваше другояче, той се почувства оскърбенъ, отхвърленъ, та затуй и малтретира своята затворена дъщеря.

До като християнитѣ на всѣкждѣ чрѣзъ своитѣ дѣла и обноски засвидѣтелствувахж правото на свободата на съвѣстьта, единъ африкански писатель — Тертулианъ — за пръвъ пжть ясно формулира това стремление и принципиално го обоснова. Той изказа въ една просба до проконсула Скапула — въ нѣколко кратки прѣдложения — мислитѣ, които сж отъ голѣма важность за цѣлия въпросъ: на всѣки человѣкъ чрѣзъ неговата природа се дава право да почита онова, въ което той вѣрва; защото религията на едного поврѣжда другиго толкова, колкото го и ползува. Не е никакъ религиозно да се насилва религията, тя трѣбва да е свободна и да се не подхвърля подъ влиянието на силата. Насила жертви нѣматъ никаква религиозна цѣна.

Думитѣ на Тертулиана тълкувахж постжпкитѣ на християнитѣ. Ний не можемъ да покажемъ какво впечатление произведохж тѣ върху съврѣменнитѣ езичници. Но онова, за което Тертулианъ се застжпва, побѣди най-послѣ. Въ на-

тѣ на републиканската гвардия да раздаватъ писма. Тъзи мѣрка причини сблъсквания мѣжду войницитѣ и раздавачитѣ, понеже послѣднитѣ прѣчили на първитѣ.

По този инцидентъ въ камарата е имало много спорове. Социалистическитѣ депутати сѫ високо издигнѫли гласа въ полза на бѣднитѣ раздавачи, и сѫ осѫдили правителственнитѣ шарлатани, които безмилостно отхвърляли справедливитѣ искания на тѣзи заслужили роботници. Обаче „глухитѣ“ експлоататори сѫ взели нови рѣшения за замѣстване служащитѣ съ войници. Това рѣшение разколеба постоянството на стачницитѣ, по голѣмата часть отъ които сѫ заели постоветѣ си.

Руссия

Ето какъ руския Императоръ започва обезоржаването. Съобщаватъ отъ Петерсбургъ, че въ военното министерство готвятъ въвеждането на единъ, отъ нова система топъ, който гърми на минута 20 пѫти.

Испания

Резултатътъ отъ градскитѣ избори въ Испания може да се счита като близъкъ успѣхъ на републиканцитѣ. Най важнитѣ центрове: Мадридъ, Барцелона, Валенция, Реусъ, Леонъ, Ферари и др. притежаватъ едно републиканско болшинство. Републиканската партия въ Испания може да бѫде много по силна ако тя не се дѣли на фракции; по настоящемъ тя се дѣли на „посибилисти“, „еволюционисти“, „федералисти“ и революционери.

Холандия

Прѣди отварянето на конференцията за мира, въ отговоръ на исканитѣ кредити въ Холандската Камара, за разноски по този случай, депутатитѣ социалисти сѫ направили една декларация, резюмето на която излагаме тука долу.

„Долоподписанитѣ прѣдставители на Работн.-Социалъ-Демократическа партия въ Холандския парламентъ

„Убѣдени, че разноскитѣ, все нарастващи на милитаризма, повреждатъ на народното благосъстояние и унищожаватъ физическитѣ и интелектуалнитѣ сили на жителитѣ, сѫ били всѣкога противъ всѣкакви увеличения на разноски за войната и сѫ гласували въ всичкитѣ случаи противъ подръжки на войната и

„Прѣдъ видъ, че конференцияха за обезоржаването въ Хага и свикана отъ Руския Императоръ, прѣдставитель на най абсолютната автокрация въ Европа и въ името на когото хиляди борци за материалната и интелектуалната емансипация на руския народъ сѫ били прѣслѣдвани и малтретирани;

„Прѣдъ видъ, че царътъ слѣдъ публикуването на манифеста си, не е прѣстанѫлъ да увеличава и въоржава армията си.

„Прѣдъ видъ, че повечето отъ държавитѣ участвующити въ тъзи конференция продължаватъ натрупването на експлозивни вещества, като създаватъ страхъ за сблъсквания въ всичкитѣ страни на свѣта;

„Като признаваме, че войната е неизбѣжно слѣдствие на борбата отъ политическитѣ и економическитѣ интереси, която възбужда при сегашния начинъ на производство човѣци срѣщу човѣци и народи срѣщу народи;

„Като не очакваме резултати посрѣдствени или непосрѣдствени за всеобщия миръ, отъ това събрание на дипломати, кѫдѣто нѣма да разискватъ за економическитѣ и политическитѣ отношения,

„Заявяваме, че незнамъ друго по полезно и силно срѣдство за унищожението на войната и милитаризма, освѣнъ организацията на работническата класса въ класовата борба и за завладѣване политическата власть отъ пролетарията, който ще съкруши съпротивлението, което властвующата класса прави на солидарностьта на интереситѣ мѣжду народитѣ и личноститѣ, солидарность която ще сѫществува въ една социалистическа организация на обществото,

„И рѣшаваме за изложенитѣ причини да не вотираме за отпушание разноски за отварянето на конференцията.

H. Van Kol, P. J. Troelitra, J. H. Schaper.

Послѣдни новини

Телеграмитѣ донасятъ напослѣдъкъ новината, че въ столицата на руския тиранинъ *Николай II-ий* — Петербургъ отъ 5 до 14-ий того сѫ станали голѣми вълнения на работницитѣ. Между войската и работницитѣ имало сѫщински сражения. Имало мнозина убити и ранени.

Прѣкрасенъ случай се прѣдставя сега на нашитѣ русофилствуѭщи гарги да разтржбѭтъ на всѣкѫдѣ по свѣта за великодушието на рускитѣ короновани злодеи, които съ градушка отъ куршуми обичатъ да погалятъ „възлюбленнитѣ“ си подданници, щомъ тѣ се съмняватъ въ тѣхното великодушие. Ний пожелаваме куражъ и бодростъ на рускитѣ революционери. Още единъ два такива опита и руския царизъмъ ще се провали въ пропастьта на народното негодуване и отмѫщение.

Паданието на царизма въ Русия ще бѫде триумфъ на демокрацията въ Европа. Ще си отдъхнѫтъ тогава всички народи, които пъшкатъ подъ тяжестьта на милитаризма.

Отъ София съобщаватъ, че срока за произнасянието на народнитѣ прѣдставители относително отдаването клонове отъ българскитѣ държавни желѣзно-пѫтни линии на чужди компании билъ продълженъ до 1/13 Юний т. г.

чалото на 4-й вѣкъ бѣ испълнено за Римското царство това, което той изискваше. Но ще забѣлѣжимъ, че не бѣ християнски, а езически владѣтеля, който исказа рѣшаѭщата дума: това бѣ императорътъ Галерий. Не за църквата, а въ интереса на държавата бѣ необходимо да се даде свобода на съвѣстьта. Едикта, съ който се припозна това, е единъ отъ най-интереснитѣ паметници въ историята на человѣчеството: въ него се исказватъ побудителнитѣ мисли за великата борба ясно и завършено. Отначало императорътъ исказва цѣльта, която го е въодушевявала при прѣслѣдването на вѣруѭщитѣ: християнитѣ, които бѣхѫ отстѫпили отъ вѣрата на своитѣ прадѣди, трѣбва да се принудѭтъ да се повърнѫтъ къмъ нея. Християнството се явява като произволно отклонение отъ националнитѣ религии и затова — не трѣбва да се допуща. Слѣдъ това императорътъ исповѣда, че той не е постигнѫлъ своята цѣль, слѣдствията отъ силата бѣхѫ само тия, че християнскиятъ култъ угаснѫ, когато култатъ на божествата сега, както и по-рано бѣ незачитанъ. За това обяснява той най-послѣ, трѣбва да имъ се даде правото да бѫдѫтъ християне и да подновѭтъ своето богослужение. Това станѫ на 30 Априлъ 311 година — единъ отъ достапаметнитѣ дни на свѣтовната история, като донесе първата държавна гаранция за свободата на съвѣстьта, а и отъ това слѣдващата свобода на култа. Първия приказъ двѣ години по-късно бѣ подновенъ въ още по-консеквентна форма. Обстоятелствата сѣкашъ се групирахѫ така, че държавата припозна границата на своитѣ дѣйствия, която му се опрѣдѣли отъ правото на индивидуума.

Прѣв. Петроневичъ *(Слѣдва).*

ОБЯВЛЕНИЕ

Имаме честь да съобщимъ, че

Дружествената Печатница „ТРУДЪ“,

въ гр. Сливенъ, снабдена съ прѣвъзходни машини и съ разнообразни букви отъ най-добрата фабрика **(Флиншъ,** Франкфуртъ), приема да печата всѣкакви поржчки при най-износни цѣни.

Поржчкитѣ се извършватъ бързо и евтино. За споразумение — въ канцеларията ни на площадь «Хаджи Димитръ».

Работа чиста и акуратна. Описъ на буквитѣ изпращаме безплатно на желающитѣ господа.

Съ почитание:

Администрацията.

Майсторъ специалистъ по бояджийството и тъкарството съ 4 год. практика търси работа.

За споразумение:

Администр. „Република“

ИЗВѢСТИЕ

Подписаний продавамъ слудующитѣ си имоти:

I. 14 парчета лозя, находящи се въ мѣстноститѣ Касъмово, Дѣвичково, Сарж-Меше, Исарлъка, Ясѫ-Тепе и Демирджилий;

II. 2 зеленчукови градини съ ниви и ливади въ Кавкаклийското землище при Сотирската рѣка;

III. 1 една арса въ града, въ чаршията, до магазина на Недю Х. Ивановъ; и

IV. 1 ливада въ с. Касъмово;

Подробнитѣ свѣдѣния за тия имоти и за покупката имъ г-да интересующитѣ се могатъ да узнаятъ въ Магазина на Димитръ Х. Ивановъ, находящъ се срѣщу табахнитѣ, до писалището на градската октроа.

Сливенъ, 11 май 1899.

Ст. Г. Ивановъ.

ТУРЕНА Е ПОДЪ ПЕЧАТЪ и наскоро ще се появи въ прѣводъ книгата **„Борбата за свободата на съвѣстьта“** отъ професора при Лайпцигския университетъ Д-ръ *Албертъ Хаукъ,* прѣвелъ Петроневичъ.

Книгата се състои отъ двѣ коли, малъкъ форматъ и костува 25 стот.

На книжаритѣ се прави обикновенната отстѫпка.

Желающитѣ да я получатъ, нека се отпсатъ до Друж. печатница **„Трудъ“** въ Сливенъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Долоподписанитѣ членове отъ *Българското Търговско дружество „Промишление“* въ гр. Сливенъ, основано още прѣзъ 1872 г., покавваме всички ония лица, които сѫ биле членове на това дружество и притежаватъ акции отъ него, да съобщатъ имената си въ редакцията на в. „Република“, за да може въ непродѫлжително врѣме да стане едно общо събрание на дружеств. членове за да се поискатъ смѣткитѣ на дружеството отъ наслѣдницитѣ на починалия кассиерь — Ст. Д. Керменлийски.

Членове: *М. Д. Качаровъ, Димитъръ К. Михалевъ, Тодоръ Жековъ, Пена Г. Хощерова, Иванъ Петковъ, Стефанъ Т. Коларовъ, Еленка С. Планински, Димитъръ Ненчевъ, Я. П. Капитановъ Поручикъ Б. Стефановъ, Мария Ив. Кашлакева* (настойница на непълнолѣтнитѣ си дѣца).

ОБЯВЛЕНИЕ № 5363.

Подписаний извѣстявамъ на интересующитѣ се лица, че отъ денътъ на послѣдното двукратно обнародване настоящето въ вѣстникъ „Република“, ще почне и продължи 31 день публичната проданъ на една нива, находяща се въ Каваклийскоте землище въ мѣстностьта „Кирамаръ“, отъ 14 дек. и 4 ара, съ граници: Гета Георгевъ и Димо Димитровъ, оцѣнена 86 лева, принадлѣжаща на малолѣтнитѣ наслѣдници на покойний Георги Пандевъ.

Имота се продава за издължение държавн. данъци на сирачетата по постановл. на роднинския съвѣтъ отъ 12/XII 98 год. което е утвърдено отъ Сливенский Окр. Сѫдъ съ опрѣдѣл. № 25518/II 99 год.

Желающитѣ да взематъ имота нека се явяватъ въ канцеларията ми и записватъ наддаванията си.

Каваклий, 14 Май 1899 год.

1—2 Сѫдеб. приставъ: *С. Михаиловъ.*

ОБЯВЛЕНИЕ № 3652.

Подписанний извѣстявамъ на интересующитѣ се лица, че отъ денътъ на послѣдното двукратно обнародване настоящето въ вѣстникъ „Република“, ще почне и продължи 31 день публичната втора проданъ на половина часть отъ кѫщата заедно съ дворното ѝ мѣсто отъ единъ декаръ принадлѣжаща на малолѣтнитѣ Шидеръ, Чева и Яна Желеви отъ с. Синаплий, находяща се въ сѫщото село махала „Долна“, която е оцѣнена за 350 лева.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката нагорѣ.

Разглѣждането на книжата по продажбата може да става всѣки присѫтственъ день въ Канцеларията ми.

Каваклий, 1-й Априлий 1899 год.

1—2 Сѫдеб. приставъ: *С. Михаиловъ.*

ОБЯВЛЕНИЕ № 2653

Подписаний Сѫд. приставъ при Сливен. окр. сѫдъ, на II участъкъ, съгласно чл. чл. 1010 — 1025 отъ гражданското сѫдопроизводство, обявявамъ че отъ 10 Май и до 10 Юни т. г. включително, до 5 часа послѣ пладнѣ, въ канцеларията ми въ г. Сливенъ ще се извърши публичната продань на слѣдующий недвижимъ имотъ, принадлѣжащъ на Димитръ Богдановъ отъ гр. Сливенъ, който имотъ е свободенъ отъ залогъ и запрѣщение, и ще се продаде за исплащание дългътъ му къмъ Христо Петровъ отъ Сливенъ.

1) Лозе въ землището на гр. Сливенъ мѣстностьта „Касапъ-Дере", състояще отъ 1 дек. 6 ара при сѫседи: Славъ Димитровъ, Иванъ Станчевъ, Василъ Газибарата и пѫть, оцѣнено за 30 лева.

Желающитѣ да купѫтъ този имотъ, могѫтъ да се явяватъ въ канцеларията ми всѣки присѫтственъ день и часъ за да наддаватъ.

Наддаването захваща отъ цѣната означена по-горѣ, за всѣки имотъ по отдѣлно.

Ако въ този срокъ се явѫтъ купувачи, продажбата ще се продължи още 24 часа за наддавание 5% и въ случай, че нѣкой даде 5% върху цѣната дадена отъ послѣдний наддавачь, продажбата ще се продължи още на слѣдующий присѫтственъ день до 5 часътъ подиръ пладнѣ, слѣдъ истичанието на който срокъ имота ще се присѫди окончателно върху оногова който даде най-голѣма цѣна.

гр. Сливенъ, 13 Май 1899 год.

1—1 Сѫд. приставъ: *Абаджиевъ*

ОБЯВЛЕНИЕ № 4369

Подписанний Сѫдебенъ приставъ при Слив. окр. сѫдъ, на IV участъкъ, на основание изпълнителний листь подъ № 7543, издаденъ отъ Слив. Окр. Сѫдъ въ полза на Д-ръ Иор. Ц. Нейовъ и др. съ Костадинъ Марангозовъ, за искъ 1916 лева зл. 95 ст., и съгласно чл. чл. 903—950 отъ Гражданското сѫдопроизводство, обявявамъ съ настоящето си на интересующитѣ се лица, че на 25 Май 1899 година въ 10 часа прѣди пладнѣ ще продавамъ въ канцеларията си слѣдующия длъжниковъ движимъ имотъ:

1) Една печатарска машина „Ексулзиоръ", съ деветдесѣтъ седемъ коли, отъ разни видове букви на тяжастъ 8000 килограма тѣжина оцѣнена за 2000 лева и 2) Една печатарска машина „Американка", № 3 оцѣнена за 300 лева.

Продажбата ще се почне отъ първоначал. оцѣнка, дадена при описа за всѣкой прѣдмѣтъ.

Желающитѣ да купятъ тия имоти могѫтъ да се явятъ на мѣстопродажбата въ означений горѣ день, за да прѣглеждатъ продаваемитѣ имоти и вематъ участие въ наддаването.

гр. Ямболъ, 4 Май 1899 год.

1—1 Сѫдебенъ приставъ: **Ч. Георгиевъ.**

ОБЯВЛЕНИЕ № 4571

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на с. Изворъ Ямб. Една нива въ местностьта черкезъ анлнъ отъ 12 декара съ граници: Стоянъ Стойковъ, Стоянъ Атанасовъ, Илия Диневъ и пѫть оцѣнена за 53 л ва.

Имота принадлѣжи на Христо Славовъ отъ с. Изворъ и ще се продадѣ за исплащание дълга му къмъ Хазната по изпълнителний листь № 1320. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004 — 1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Ямболъ, 29 Априлъ 1899 год.

1—2 Сѫдебенъ приставъ: **Чомаковъ.**

ОБЯВЛЕНИЕ № 4365

Извѣстявамъ, че на основание присѫдата издадена отъ Каваклийский Окол. Началникъ въ полза на Хазната противъ Ив. Шидеровъ отъ с. Акъ-Бунаръ, за 200 лева и разноскитѣ, и съгласно чл. 1004—1028 отъ гражданското сѫдопроизводство, отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ в. „Република" ще започне и продължи 31 день публичната продажба на слѣдующитѣ длъжникови недвижими имоти:

1) Нива въ землището на с. Акъ-Бунаръ въ мѣстностьта „Х. Бунаръ" отъ 10 декара съ граници: Паско Костадиновъ, Паско Шидеровъ, Георги Атанасовъ и Мавруди Атанасовъ оцѣнена за 110 лева; 2) Нива въ сѫщото зѣмлище и мѣстность, отъ 7 декара съ граници: Василъ Атанасовъ и отъ тритѣ страни крушевски ниви оцѣнена за 77 лева; отъ 3) Нива 12 декара и 4 ара съ граници: Паско Шидеровъ, Геренъ, Колю Яневъ Терзия и Иванъ Пѣйчевитѣ наслѣдници оцѣнени за 136 лева.

Желающитѣ да взематъ участие въ тая продань, могѫтъ да се явятъ всѣки присѫтственъ часъ въ канцеларията ми за да прѣглеждатъ книжата по продажбата и наддаватъ отъ цѣната, означена по горѣ.

гр. Ямболъ, 26/IV 1899 година.

1—2 Сѫдебенъ приставъ: **Чомаковъ.**

ОБЯВЛЕНИЕ № 2668

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на г. Сливенъ.

Кѫща въ махала „Мангърска" състояща се отъ двѣ стаи и съ около 100 кв. метра дворно мѣсто при съседни страни: Киро Петровъ Кендала, баба Тодорица и улица, оцѣнено за 450 лева.

Лозе въ мѣстностьта „Джанъ-Куртаранъ" отъ два декара, при гарници: Димитръ Сикикьовъ, Вълю Падаря, Колю Касапина и марашъ, оцѣнено за 50 лева.

Имота принадлѣжи на Кина Ив. Данчева отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащание дълга ѝ 837·25 лева Василя В. Данчева отъ Сливенъ, по изпълнителний листь № 4192—98. продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1001028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

г. Сливенъ, 14 Май 1899 год.

1—2 Сѫдеб. приставъ: *Адабжиевъ*

ОБЯВЛЕНИЕ № 5365

Подписаний извѣстявамъ на интересующитѣ се лица, че отъ денътъ на послѣдното двукратно обнародване настоящето въ вѣстникъ „Република", ще почне и продължи 31 дни публичната продань на изложенитѣ по долу недвижими имоти, принадлѣжащи на малолетнитѣ сирачета на покойний Димитръ Миховъ отъ с. Каяджикъ, находящи се всички въ землището на сѫщото село, а именно: Ливада въ мѣстностьта „Карапча", отъ — декара, оцѣн. 360 лева; Ливада отъ 17 дек. на „Три-Гереня", — 340 лева; Кория въ мѣстностьта „Юмерската", — 73 дек. — 738 лева; и Кория въ сѫщата мѣстность — 96 дек. — 96 лева.

Горнитѣ имоти се продаватъ за издължежие дългътъ на малолѣтнитѣ къмъ Българската Народна Банка и разни други кредитори съгласно постановлението на роднин.-съвѣтъ отъ 9 януарий 99 год., което е утвърдено отъ Слив. Окр. Сѫдъ съ опрѣд. № 368, отъ 8/III 99 год.

Желающетѣ да везматъ имотитѣ нека се явятъ и записватъ наддаванията си.

Каваклий. 14 Май 1899 год.

1—2 Сѫд. приставъ: *С. Михаиловъ*

ОБЯВЛЕНИЕ № 2793

Подписаний Сѫдебенъ приставъ извѣстявамъ интересующитѣ се лица, че отъ деньтъ на послѣдното двукратно обнародване настоящето въ в. „Република", ще почне и продължи 31 дни публичната продань на една кѫща, находящи се въ гр. Каваклий махала „св. Георгий", съ дворно мѣсто отъ 8 ара, принадлѣжаща на малолѣтнитѣ сирачета на покойний Георги Димитровъ отъ сѫщий градъ съ първоначална оцѣнка 600 лева.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката нагорѣ.

Горний имотъ се продава за издължение дългътъ на малолѣтнитѣ къмъ Държавната хазна, съгласно постановлението на роднин.-сѫвѣтъ, отъ 11 Ноември 1898 год., което е утвърдено отъ Сливенский Окр. Сѫдъ, съ опрѣдѣление № 21 отъ 4/I 99 г.

Желающитѣ да взематъ имота нека се явятъ въ канцеларията ми и записватъ наддаванията си.

Каваклий, 6 Май 1899 год.

1 -2 Сѫд. преставъ: *С. Михаиловъ*

ОБЯВЛЕНИЕ № 2904

Извѣстявамъ на интересующитѣ се лица, че отъ денътъ на послѣдното двукратно обнародване настоящето въ в. „Република", ще продължи 31 дни публичната продань на изложенитѣ по-долу недвижими имоти принадлѣжащи на малолѣтнитѣ дѣца на Христо Пѣевъ Зайдуди отъ Каваклий, находящи се въ Кавакл. землище, именно:

Нива около 7 ара, въ „Срѣбанъ", оц. 40 лева; Нива въ Паля-амбеля, отъ 4 дек. 8 ара — 40 лева; и Нива на „Гряхъ", — $4^1/_2$ дакара — 20 лева.

Желающитѣ да ги купятъ нека се явяватъ въ канцеларията ми и записватъ наддаванията си.

Каваклий, 9 Мартъ 1899 год.

1—2 Сѫд. приставъ: *С. Михаиловъ*

ОБЯВЛЕНИЕ № 2619

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 день продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на Сливенъ. Кѫща въ землището „Попска", състояща отъ двѣ стаи и съ около 150 квадратни метра дворско мѣсто, при граници: Стоянъ Стойковъ, Никола Х. П. Бояджиевъ, Иванъ Михалевъ и улица, оцѣнена за 500 лева.

Имота принадлѣжи на Стефанъ Савовъ отъ Сливенъ и ще се продадѣ за исплащание дълга му 328 лева къмъ Петръ Василевъ отъ Сливенъ по изпълнителний листь № 3914—98. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ, 13 Май 1899 год.

1—2 Сѫдебенъ приставъ: **Абаджиевъ.**

ОБЯВЛЕНИЕ № 2616

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настиящето ще почне и продължи 31 день продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землишето на Сливенъ. Дворъ въ махала „Овчарска" съ около 106 кв. метра дворско мѣсто, при съсѣди: Стамо Николовъ, Димитръ Х. Панайотовъ и пѫть, оцѣненъ за 500 лева.

Имота принадлѣжи на Мария Георгиева отъ Сливенъ и ще се продадѣ за исплащание дълга ѝ 500 лева къмъ Иванъ С. Дачевъ отъ Сливенъ по изпълнителний листь № 4350—98. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ, 13 Май 1899 год.

1—2 Сѫдебенъ приставъ: **Абаджиевъ**

ОБЯВЛЕНИЕ № 1033

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 день отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ гр. Ямболъ I отдѣлъ въ махлата „Пиляфлѫ-чешме", именно: Една кѫща съ двѣ стаи и съ дворно мѣсто мѣсто около 300 кв. метра оцѣненъ за 500 лева.

Имота принадлѣжи на Иванъ Г. Бротовъ отъ Ямболъ и ще се продадѣ за исплащание дълга му 45 наполеона къмъ Пенчо Тиховъ отъ гр. Ямболъ по изпълнителний листь № 1928/92. Продажбата ще се продължи въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ, 10/II 1899 год.

1—2 Сѫдебенъ приставъ: **Ч. Георгиевъ.**

ОБЯВЛЕНИЕ № 3665

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на селото Кашлакьой и Соруджалий.

1) Една нива въ мѣстностьта „Юрдекя", отъ 12 дек. и 6 ара оцѣнен. за 60 лева; 2) Една нива въ мѣстностьта „Бозалъка", отъ 20 дек. оцѣнена за 80 лева; 3) Една нива въ кашлакьовското землище въ мѣстностьта, отъ 12 дек. оцѣнена за 35 лева; 4) Нива въ сѫщото землище въ мѣстностьта, отъ 16 декара оцѣнена за 70 лева; 5) Нива въ сѫщото землище въ мѣстностьта, отъ 20 декара оцѣнена за 80 лева; 6) Едно етажна кѫща съ 3 стаи за живение въ село „Суроджалий", съ дворно мѣсто около 8 дек. съ построени въ него здания, единъ хамбаръ, единъ ахъръ и една сая оцѣненъ за 300 лева.

Имота принадлѣжи на Георги Дойновъ отъ с. Суроджалий и ще се продадѣ за исплащание дълга му 488 лева къмъ Ямбол. земледѣлческа касса по изпълнителний листь № 2114/97. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ. 8/IV 1899 год.

1—2 Сѫдебенъ приставъ: **Ч. Георгиевъ.**

Отговоренъ редакторъ: **З. М. Иончевъ**

Дружествена Печатница **„Трудъ"**—Сливенъ.